

L'OPINIÓ
DIVERGENT

M'ENTENC,

PERÒ NO

SEMPRE

Valentín Coronel
Il·lustracions de
Nuria Rodríguez

bromera

PREFACI¹

–Com a autor m’agradaria dir-te que soc infal·lible, ros i alt, però tot seria mentida. Confie que tragues de la teua lectura el millor profit i compregues les ironies del text.

–El llibre s’ha escrit sense ànim d’ofendre, especialment quan tracte temes molt delicats, encara que sempre és possible que no aconseguisca el meu objectiu... Si això succeeix, torna a rellegir el punt anterior.

–Sempre demana una segona o, millor, una tercera opinió. Et farà tindre més saviesa. Sobretot **PARLA! I ESCOLTA!**

–Uns altres títols de la col·lecció es poden llegir saltant-se capítols. Aquest no és el cas! Entendràs molt millor el contingut si segueixes l’ordre establert.

1. Quart llibre del qual faig el prefaci. Ja soc *prefaciador* professional.

–En aquest llibre parle més de mi de l'habitual. A vegades, fins i tot em pose seriós. No m'ho tingues en compte!

–Al final del llibre hi ha un glossari en ordre alfabètic amb definicions que inclouen els termes destacats.

INTRODUCCIÓ: PRIMERA PART²

Aquest és el llibre que volgueren.

M'explique: durant el desenvolupament de *Geografia davall del melic* vaig contactar amb escoles per a conèixer de primeríssima mà els temes més candents referents a la sexualitat.

Amb l'empara de l'AMPA, vaig rebre un paquet a casa amb un fum de preguntes manuscrites i anònimes. Va ser fantàstic! Comptava amb una base real per a indagar... i també per a fer bromes a costa de qüestions del tipus «com s'hi fica?».

Juntament amb les preguntes per a *Geografia davall del melic*, també vaig demanar suggeriments de nous temes que pogueren ser tractats en L'Opinió Divergent. Com que la mitjana d'edat de l'alumnat era de dotze anys, vaig pensar que escriurien sobre temes «lleugers». No va ser així.

2. Menys de dues-centes pàgines i dues introduccions. Espere escriure algun dia un llibre únicament de prefacis i introduccions.

El que em vaig trobar em deixà gelat. Tant la meua cara com la de la professora encarregada de recopilar les notes degueren ser semblants a la que se li queda a un quan coneix per primera vegada els Reis d'Orient.

Res de «com ser influencier» o ~~«com pagar menys impostos a Andorra»~~. Els temes més demanats van ser malalties mentals, mort i **suïcidi**. També vaig trobar assetjament, ciberassetjament, bandes adolescents... En definitiva, tot el que volien saber era el que no se'ls contava.

Les notes rebudes em van fer recapacitar. Quan jo era un adolescent, el meu cap era un caos, un formiguer en el qual buscava l'acceptació social, el reconeixement, i al mateix temps començava a ser conscient que la vida era complicada. Supose que és l'habitual. Recorde entendre'm a mi mateix molt poc, i només de tant en tant. Amb els anys, i molta faena, m'entenc bastant millor, encara que em coste esforç.

De manera que, sí, aquest és el llibre que volgueren, i també el que jo haguera desitjat llegir per a conèixer-me a mi mateix. Tant de bo el meu jo d'ara haguera pogut parlar amb el meu jo de 1985, a l'estil Marty McFly.

Li diria: «No et preocupes, el més normal és estar perdut. Gaudeix del viatge mentrestant».

INTRODUCCIÓ: SEGONA PART

Si fulleges aquest llibre buscant el manual que acaba amb tots els teus problemes i et faça més feliç, millor persona i t'ajude a classificar el teu entorn en «tòxic», «de colors» o «éssers de llum»,³ si creus que la millor versió de tu s'aconseguirà passant pàgines, millor bota foc al llibre. Bé, paga'l primer. La meua hipoteca i Gonçal, l'editor (amb la seua respectiva hipoteca), t'ho agrairan.

Ara que l'has cremat, i mentre t'escorten cap a l'eixida, demana disculpes en la llibreria.

Qui et mana de fer-li cas a ~~un~~ fava algú que no coneixes? Et prendries seriosament el que et conta qualsevol persona desconeguda? Sí? Ah... És veritat, tu també tens xarxes socials.

Ara em posaré –moderadament– seriós: em sentiria un estafador si et diguera que aquest és

3. Els éssers de llum escassegen més que mai, estan caríssims. Només s'il·luminen per franges horàries.

un manual màgic. Creàrem aquesta col·lecció per a fer pensar i alimentar uns altres punts de vista amb pensament crític però divertit.

Soc escriptor/divulgador. No soc científic, metge, psiquiatre, psicòleg ni xaman, encara que em base en totes les sàvies opinions de tots aquests (excepte en les del xaman).

Crec en la ciència i en els especialistes que ens tracten de forma personalitzada. És més: encara que haguera sigut el millor terapeuta de la història, mai m'haguera atrevit a redactar un llibre que es denominara *d'autoajuda*. Al meu entendre, les persones som massa complexes i no existeixen remeis universals per a problemes individuals ~~excepte si parlem de la cinta americana~~.

Hi ha gent que acudeix al metge com si li anara la vida quan pateix un poc de raspera, però creu que pot «arreglar problemes del cap» llegint una estona. Curiós. Ningú intentaria curar-se el colze comprant *Arregla la teua fractura supracondíllia amb un martell!*⁴

4. Parlant de salut mental, ningú en la Terra, llevat de mon pare. Fa uns anys intentà autooperar-se del genoll amb l'ajuda d'un fil d'aram. M'agradaria que açò haguera sigut una broma, pare.

Per aquest motiu incloc l'AVÍS MOLT IMPORTANT AMB UNA TIPOGRAFIA ENORME:

Independentment del que aprengues en aquestes pàgines, si alguna cosa et diu que et sents malament al teu interior, si potser notes que et costa fins i tot respirar, el primer serà parlar amb algú de molta confiança, demanar ajuda professional i, després, llegir-te aquest llibre. Per aquest ordre!

Perquè no, **NO ÉS UN LLIBRE MÀGIC!**⁵

Per si ho necessites:

Confederació Salut Mental Espanya

informacion@consaludmental.org

91 507 92 48

672 370 187 (telèfon directe)

Telèfon de gestió de crisi

(Telèfon de l'Esperança)

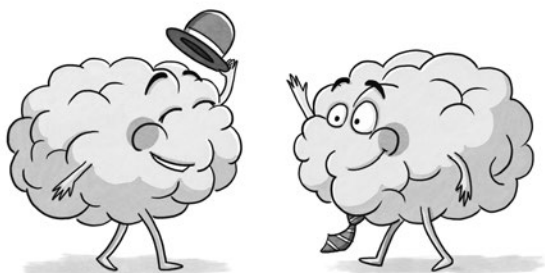
717 003 717

5. Acabe de perdre un 25% dels meus fans. Maleït siga!

En el moment de publicar aquest llibre,
ENCARA ESTEM ESPERANT
que el telèfon gratuït d'ajuda
a la salut mental a Espanya estiga operatiu.

024

EN RESUM: CERVELL AMB POTES!

Quina és la part favorita del teu cos?

Aquella? I per què? Que interessant. (Sí, clar que puc sentir-te. L'ego dels escriptors trenca qual-sevol barrera comunicativa.)

En el meu cas, si haguera de triar el que més m'agrada, sens dubte triaria el meu cervell. És l'òrgan que m'està dictant les paraules que escric, i també el motor que m'impulsa a riure i a gaudir. És l'encarregat tant de donar-me inspiració com de processar el sabor del xocolate.

El meu cervell m'accelerà el cor, disparà la meua dopamina i va fer que m'enamorara de la persona

que hui és la meua esposa... I el seu degué patir alguna anomalia meravellosa: va aconseguir convèncer-la que jo era un 70% menys ximple. Amb els anys ha anat descobrint la veritat, però ara és tard per tres motius: em té massa afecte, cuine bé i paguem les factures a mitges.

Ho ~~cerebel·le~~ celebre! Com no he d'estar-li agraït! A vegades pense que el meu cervell és més llest que jo mateix.

Però... i si em demanaren que triara la part que menys m'agrada del meu cos? També ho tindria clar: ~~el nas~~ el cervell. És la zona que em paralitza de **por** quan he de prendre decisions difícils i el racó per a guardar els records menys agradables. És l'òrgan que m'ha fet reescriure aquest llibre dos milions de vegades i tornar boja la meua editorial. La meua ment connecta el pilot automàtic quan dorm i em regala uns malsons dignes de la millor pel·lícula de terror. I també de la pitjor: a quin guionista se li ocorreria fer-me lluitar contra un pimentó verd?

La substància grisa del meu cap em va fer enamorar-me de persones terribles... i comportar-me com un energumen amb gent meravellosa que ara estarà llegint això i pensarà: «Que d!**#&ç\$%**».